

тѣхни приятели имъ казваха, че Сърбия се готви за война съ тѣхъ, и че трѣбва да се взематъ нѣкои мѣрки противъ това, турскитѣ управници преспѣкойно имъ отговаряха: „боштуръ о“. Но когато първитѣ имъ казваха, че това хичъ не е „бошъ“, ами сръбската войска се мобилизира вече, тѣ също тѣй спѣкойно имъ отговаряха: „е пекъ ий джанамъ, геледjee варъ исе, гьоредjee да варъ“, и пакъ никакви мѣрки не прѣдприемаха.

Мѣжду това сръбитѣ съ своята остра стратегия хубавъ кюляфъ имъ крояха. Тѣ смѣтаха:

1. Да си съсрѣдоточатъ армията на турската граница при Княжевацъ.

2. Съ обявлението на войната да нахлуятъ въ Турция, да разбиятъ слабитѣ части отъ дивизията на Мехмедъ-паша, която бѣше прѣсната по Нишъ, Пиротъ, Акъ-паланка, Юр-кюбъ, (Прокопле) и Куршумле, на едно расстояние повече отъ 100 километра.

3. Сами и съ помощта на събранитѣ въ Сърбия български въстаннически чети да повдигнатъ възстание въ цѣла България.

4. Да усилятъ още повече възстанието въ Босна и Херцеговина.

5. Да въввлѣкжтъ и Черна-Гора въ войната.

6. Като пламне тѣй главата на турцитѣ отъ всѣка страна, то да присрѣщатъ войскитѣ имъ, които идятъ къмъ театра на военнитѣ дѣйствия, и безъ да имъ даватъ възможность да се съсрѣдоточатъ, — да ги разбиватъ по части.

Като съсиятъ по този начинъ всичката турска сила, сръбитѣ тѣкмяха да диктуватъ тогава на султана миръ, какъвто сами искатъ. Разбира се, че въ условията на мира не можеше да бѣде пропуснато възстановлението на „Велика Сърбия“ съ присъединението къмъ нея на Босна, Херцеговина, „Стара Сърбия“, и голѣма часть отъ България. И на Черна-Гора щѣше да се даде нѣщо, а останалото можеше да се направи на разни автономни области.

Планъ — както виждате — чудесенъ. Оставаше само още да се изпълни, и Сърбия щѣше да стане още една Велика сила въ Европа.